

26.47x18.2	1	17	עמוד	ידיעות אחרונות - כותרת	30/10/2024	91988054-4
בית חולים לוינסטיין - 2119						

קרב חייהם | סיפוריהם של הפצועים

הרווחתי את עצמי. אתה מגיע לתחתית, אבל זו ירידה לצורך עלייה

ליאור סיניסקי, 21 | חדרה

צילום: אלי דסה

אדיר ינקו

לפני הפציעה: "אהבתי לנסוע על סקייטבורד ולהיות בחדר כושר. אני מתחרה בגלישת רוח מגיל צעיר. הייתה בתכנית של רובוטיקה של נאס"א. היה לי ברור שאתגייס לקרבי כי חייב והגעתי לגרוד 12 בגולני. לא עבר לי בראש שמתישו אפגוש את עזה, אלא יותר את לבנון. היה ברור שלשם ניכנס".

הפציעה והבינוי: "היינו הראשונים שנכנסו לעזה. פתחנו את ציר נצרים וזו הייתה המשימה הראשונה שלנו. משם נכנסנו לרימאל ומשם לעיר עזה. אני זוכר בניינים של 20 או 30 קומות, בניינים ובתים יפים. ב-14 בדצמבר נפצעתי בחאן יונס. היינו בתוך מארב והצמידו מטען לנמר"ה שלנו. היינו צריכים לחלץ אותם ותוך כדי היה שם קרב שבו היו 30 מחבלים. אחרי שכבר הוצאנו אותם המשכנו עם חילופי האש ומחבל יצא מאיזשהו פיר שלא ראו אותו. כמעט כל מי שהיה

איתי נפצע. אני בהכרה ואני זוכר שמהעמידה לרצפה אין נפילה. הכל מעורפל ומלא עשן, צפצופים באוזניים. כולם על הרצפה. היה חייל אחד שצעק שנפצע אז קמתי לרוץ לעזור לו וכשקמתי התחלתי לשפוף דם. לי נקרע העורק הראשי אז ראו את זה מאוד מהר. איברתי ארבעה ליטרים דם בשטח, נקד רעו לי כל העצבים ביד. אתה מרגיש שאתה הולך למות. אתה לא שומע כלום ואתה מרגיש כמו עיגול שחור שנסגר. אני רגוע מאוד ברגעים האלו. הגענו בהאמר לסורוקה. הנסיעה לגבול הייתה כואבת, כשהרכב קופץ ובלי משככי כאבים. כל הזמן ביקשתי שישפכו עליי מים כי אם אני מאבד הכרה אני מת. עברתי בינתיים שלושה ניתוחים בגלל הפציעה".

שיקום: "הייתי בשיקום בשיבא במשך ארבעה חודשים ואני כבר שבעה חודשים באשפוז יום בבית לוינסטיין. זה היה מפחיד לסיים את האשפוז בשיקום אבל זה פלסטר שחייבים לתלוש. מה שהכי קשה זה שהיד לא עובדת ושאיני יכול להחזיק מזלג. אין לי עצבים ביד וטווח התנועה שלי מוגבל. אני מקווה שיהיה

שינוי לגבי זה. אתה מתעורר כל יום בשש בבוקר לרופאים שפותחים לך את הפצעים ושום דבר לא משתנה. אתה מבין שזה לא איזשהו חלום אלא המציאות".

החברים שאיבדת: "חבר טוב שלי נהרג, מאור כהן איזנקוט ז"ל. כל תפיסת העולם שלך נשברת ברגע הזה ואתה מבין שהכל יכול להתהפך תוך שנייה".

השגרה: "אני קם בבוקר, בא לשיקום עד אחר הצהריים. חוזר הביתה, מתאמן בחדר הכושר, מתאגרף והולך לגלוש או סתם הולך לים. אני עכשיו לומד מתמטיקה כי אני רוצה להתחיל ללמוד מדעי המחשב ויזמות. אני לא חושב על טיול ארוך אלא על גיהות".

מה איבדת בדרך: "הפסדתי את הלחימה עם החברים".

הניצחון שלי: "הרווחתי את עצמי, זמן עם עצמי וללמוד על עצמי דברים שלא הייתי יכול ללמוד בסיטואציה אחרת. כשאתה מגיע לתחתית משם אתה רק עולה. זו ירידה לצורך עלייה".